Jens Knudsen fra Sørup

Skrevet 2018 af sønnen Niels Kristian Knudsen og hans hustru Aase Krebs Knudsen på baggrund af, hvad de husker Jens fortalte dem. Fortællingen er forkortet og redigeret af Niels Nørgaard Nielsen

Elleve år gammel kørte Jens Knudsen, født 10. juni 1902, sammen med sin mor og far ad hovedvej 13 i retning fra hjemmet, som lå midtvejs mellem Hjedsbæk og Sørup, mod Støvring. Da de nåede ned til vejkrydset i Sørup, hvor vejen til Øster Hornum går hen forbi kirken og skolen, holdt faderen hestene an og sagde til sønnen: "Sig nu farvel til din mor". Og moderens afskedsord var: "Kan du nu være en god dreng, Jens".

Familien Knudsen ved Helgas konfirmation 1918.
B.f.v.: Frederik, Carl, Adolf, Magnus og Jens
F.f.v.: Marie, Lovise, Kristine, Niels, Ottine, Helga og Nora

Det var sidste gang, han så sin mor. Jens gik i skole, og forældrene fortsatte til Støvring. Herfra tog de toget til Aalborg, og turen endte på Aalborg Amtssygehus. Der blev Maren Kirstine opereret for en svulst i maven, men hun overlevede ikke operationen. Hun døde 25. januar 1914, formentlig som følge af bedøvelsen, måske en kloroformforgiftning. Køreturen den morgen og afskeden med moderen var en stor og afgørende begivenhed, som Jens mange gange senere vendte tilbage til, og roligt fortalte om. Men det var ikke det eneste, han berettede. I dag er alle fortællingerne desværre på afstand og mange glemt, men en del ligger lagret i erindringen, og det er dem, papiret er klar til at modtage.

Maren Kirstine og Niels Chr. Knudsen, Jens' forældre, var blevet gift i 1884 og overtog i 1885 hendes hjem, beliggende nær ved Sekshøjskoven og Kammerherrens Vej, lige op til hovedvej 13 mellem Hjedsbæk og Sørup. Ejendommen ligger nord for hovedvejen, men på østsiden af Flanningen, en dyb dalsænkning, eller Flanningbakken, som henholdsvis terrænfaldet til og terrænstigningen fra dalen almindeligvis blev kaldt.

De unge havde fået valget mellem Maren Kirstines eller Niels Christians hjem. Det sidste lå godt en kilometer nord for hovedvej 13, altså med længere afstand til den bedre vej. Som eneste barn af Kirsten Gregersdatter og Niels Peter Christensen, kaldet Mølle Peter, foretrak Maren Kirstine sit eget barndomshjem, hvilket muligvis skyldtes, at det lå så tæt på hovedvejen. Hvorom alting er, det var her de unge bosatte sig, og som skik ofte var på den tid, blev hendes forældre boende hos dem på aftægt.

Kirsten og Mølle Peter havde begge, før deres ægteskab, tjent på Hjedsbæk Vandmølle, hvortil der vist nok også hørte både en købmandsforretning og et gæstgiveri. Kirsten tjente på stedet i to omgange først fra 1. november 1854 til 1. november 1857, og anden gang fra 6. februar 1858 til 1. maj 1860. Jens huskede dem, og han huskede, at hans bedstefar, Mølle Peter, engang tog ham i forsvar over for en ældre bror, og han huskede sin fars utilfredshed, når bedstefaren kom fuld hjem fra Hjedsbæk, hvilket efter familietraditionen kunne ske fra tid til anden. I dette hjem voksede en stor børneflok op, tolv i alt, med Jens som den tredje yngste.

Jens Knudsens barndomshjem

Niels Chr. Knudsens forældre hed Bodil Marie og Knud Christensen. De havde, som allerede nævnt, en ejendom, der lå godt en kilometer nordnordøst for Maren Kirstines hjem.

Bodil Marie og Knud Christensen var flyttet til Sørup fra Østhimmerland omkring 1858, og ifølge familietraditionen deltog Knud Christensen i slutningen af 1860'erne i arbejdet med at anlægge Den jyske Længdebane. Det har formodentligt været på strækningen mellem Skørping og Ellidshøj. Bodil Marie og Knud Christensen ligger begravet på Buderup Kirkegård, men deres navne er anført på en af stenene på familiegravstedet på Sørup Kirkegård.

Kun få historier om familien og det hjem, Maren Kirstine og Niels Chr. Knudsen skabte, dukker frem. For eksempel om Niels Chr., der hver dag til sin "ætte-mejs-melma" tog en snaps, men kun en. Jens fortalte, at han aldrig havde set sin far beruset. Risengrød var den grød, de oftest fik, da faren ikke brød sig om byggrød, som ellers var mere almindeligt på den tid. Den grønne glasflaske, vi har, stammer sandsynligvis fra Jens' hjem, og er købt fyldt med sirup.

Niels Chr. var socialdemokrat, oven i købet Den socialdemokratiske Vælgerforenings første formand i Støvring. På den tid var dette partitilhørsforhold ret usædvanligt på landet. Det fortælles, at visse gårdmænd i Sørup kunne finde på at true deres børn med, at de kunne komme ud til socialisten, hvis de ikke opførte sig ordentligt. Niels Chr. var uddannet kampestensmurer, og ved en gård i Brunholm står endnu ud mod vejen en kampestenslænge, som han har bygget. Efter sit giftermål blev han landmand, passede sin ejendom og opdyrkede et større stykke hede, som strakte sig langs med Sekshøjskoven ned mod Fløe. Området tilhører i dag gården Hjortholm. Allerede som dreng havde Jens oplevelser, som dels pegede langt tilbage i tiden og dels varslede fremtidige omskiftelser.

Endnu før konfirmationsalderen kørte Jens med studeforspand på sin fars marker. Blandt andet igennem denne erfaring var han direkte og ægte forbundet med enkle og elementære træk ved dansk landbrugskultur, som rækker århundreder tilbage i tiden. En ældre bror fik som den ældste af de to lov til at køre med hesteforspandet.

Som sagt gik Jens i Sørup Skole, og her kom hans børn også til at gå. De to ældste påbegyndte dog deres skolegang i Haverslev. En gang, medens Jens gik i skole, og der var eksamen, kom et luftskib svævende hen over skolen. Dette overraskende syn fik naturen til at gå over optugtelsen hos børn, lærer Dahlgaard og den hele skolekommission. Alle stimlede sammen ude i skolegården og betragtede undrende det mægtige fartøj, som en dag for over hundrede år siden på sin stille glidende flugt svævede ret hen over Sørup Skole. Hermed var teknikkens, automatikkens og de hurtige omskiftelser århundrede indvarslet i en drengs sind. Men Jens blev hverken slået omkuld af det nye eller bundet af det gamle, skønt han var meget bevidst om sin baggrund og dens betydning. Tværtimod stod han solidt placeret i spændingen mellem de to poler, som henholdsvis studeforspandet og luftskibet står som udtryk for.

Om foråret, efter moderens død, kom Jens ud at tjene til 1. maj og frem til 1. november. Årsagen var, at hans ældre bror, Magnus, som stod for tur til at komme hjemmefra, gerne ville

blive hjemme. Jens sagde da, at han godt ville ud at tjene i stedet for Magnus, og sådan blev det. Det var venlige folk, Anna og Kresten Christensen (Kræmer Krestens) i Sørup, han kom til. En søndag, hvor Jens havde været hjemme nogle timer og var kommet tilbage til Kræmer Krestens, overmandede hjemveen ham, og han gik ind på sit værelse og græd. Da kom Kræmer Krestens kone ind til ham, snakkede med ham, og lovede, "vi ska nok væ gue vedde". Og det var de.

Krydset midt i Støvring med kroen til venstre, foto vinteren 1923

En enkelt beretning fra Jens' første plads skal med her: Om sommeren byggede Kræmer Krestens nyt stuehus. I den anledning skulle der hentes mursten ved Støvring Station, hvortil de var blevet fragtet med tog.

En dag skulle Jens køre alene fra stationen og hjem til Kræmer Krestens med et læs mursten på hestevognen. Da han nåede op til vejkrydset ved kroen, måtte han stoppe op på grund af trafik på hovedvej 10. Da der atter var fri bane, og han ville sætte hestene i gang, tog de ikke fat samtidig. Dels var det op ad bakke, dels var det et tungt læs, og han kunne ikke få vognen i gang igen. Som han holdt der ved vejkrydset, kom en tre-fire mænd ud fra kroen, blandt dem smedemester Bundgaard, der havde en smedeforretning ud til hovedvej 13 lidt vest for krydset ved kroen. Da Bundgaard blev klar over situationen, gik han hen til Jens og sagde: "Må jeg prøve"? Jens sagde naturligvis "Ja". Bundgaard fik tømmen, talte til hestene, strammede tømmen, og hestene trak på samme tid. Vognen kom i gang, og Bundgaard sagde til Jens, idet han rakte ham tømmen tilbage: "Nu skal du bare holde dem i gang". Jens kom godt hjem til Kræmer Krestens med murstenene, og historien fortæller om en hjælpsom smed, der forstod drengens situation, og som havde et godt kendskab til og et godt tag på heste.

Femten år gammel hjalp Jens sin far med at flytte til Aalborg. I februar 1918 havde faderen afhændet gården, og købt et hus med lejligheder i Aalborg, Badehusvej nummer 10.

Den første Verdenskrig, som først sluttede 11. 11. kl. 11.00 1918, havde blandt andet forårsaget store prisstigninger på mange ting, herunder også på brændsel. Sandsynligvis derfor blev tre læs tørv taget fra i forbindelse med handelen, og de skulle så sammen med bohavet køres med hestevogn de cirka 30 kilometer fra Sørup til Aalborg. En af gangene kørte Jens alene med den tomme vogn fra Aalborg og sydpå. Meningen var, at han skulle møde sin far i Støvring, hvortil faderen ville tage toget. Men et sted syd for Svenstrup blev en af hestene syg, og han måtte søge hjælp på en nærliggende gård. Her blev der taget hånd om hesten. Dyrlægen blev tilkaldt, og der blev telefoneret til stationen i Støvring og lagt besked til faderen. Dyrlægens behandling af hesten hjalp, og efter nogle timer kunne Jens fortsætte mod syd. I mellemtiden havde faderen fået besked og begivet sig på vej til fods mod Svenstrup. De mødtes og fulgtes hjem til gården, som de først nåede frem til efter midnat. Gården ligger der stadig ikke langt fra Sekshøjskoven og Kammerherrens Vej. Dengang en vinkelbygning i læ af træer mod vest, nu fremstår den som en uskøn svinefabrik på en bar mark.

I forbindelse med Støvring socialdemokratiske Vælgerforenings 25-års jubilæum, som blev fejret på Støvring Kro, blev Niels (Chr.) Knudsens navn nævnt i Nordjyllands Socialdemokrat

10. december 1915. Efter Niels Chr. var flyttet til Aalborg, og fik nærmere kendskab til visse arbejderes arbejdsindsats, skiftede han ikke desto mindre efter sigende politisk ståsted.

På grund af hjemmets opløsning tilbragte Jens de næste 2½ år, fra 1. marts 1918, til 1. november 1920, hos sin søster og svoger, Kristine og Thinus Bach, i "Bette" Sønderup. Her havde de en gård, og hænder var der rigeligt brug for. Også Jens' yngste søster, Nora, fulgte med hertil. Jens' anden yngste søster, Helga, kom hen til naboen, Per Chr. Eriksens. Hun gik til præst det år, og hendes konfirmationsfest blev holdt hos dem.

Thinus' far, den gamle Kræn Bach, levede endnu og boede på aftægt hos Kristine og Thinus, da Nora og Jens kom dertil. Som andre gamle mennesker sov han ikke længe. Før andre fik øjne, rumsterede han rundt, kaldte på Thinus og Kristine, og ville gerne have sin morgenkaffe. Skulle han til kirke eller i byen, bad han gerne Kristine: "Hent mæ li min yderkjovl". Sprogligt klart et levn fra den tid, hvor ikke kun præster, men også andre mænds overtøj lignede og omtaltes som kjole. Jævnfør præstekjolen.

Kræn Bach blev syg og døde, medens Jens var hos Kristine og Thinus. På det tidspunkt, hvor døden indtraf, var Jens oppe på "rånen" (staldloftet) efter hø eller halm. Her var buldermørkt, men pludselig, fortalte han, blev alt klart oplyst et kort øjeblik. Ikke længe efter kom Thinus med meddelelsen om, at hans far, Kræn Bach, var død. Jens var ikke overtroisk, oplevelsen hænger formodentligt sammen med, at han i det næsten totale mørke havde overanstrenget sine øjne.

Hos Kristine og Thinus havde Jens det godt, og efter de to et halvt år i "Bette" Sønderup fulgte nogle år, hvor Jens havde plads på forskellige gårde rundt om på egnen. Et skift fortrød han, nemlig dengang han tog plads hos Mølgårds i Suldrup, fra 1. november 1921, til 1. november 1922. Når man fra byen kører mod Vegger, kan man se gården. Den ligger til højre som en af de sidste, inden markerne ligger udbredt.

Grunden til skiftet var en lille stigning i lønnen i forhold til det, han kunne have fået, hvis han var blevet i den plads, han havde. Til gengæld var forholdene på alle måder ringere, end han var vant til. Maden var ikke noget at skrive hjem om. Jens måtte slå i bordet, for at karlene kunne få eftermiddagskaffe, og husbond forlangte ind imellem urimelige ting, som for eksempel at få smurt vindmotoren efter arbejdstids ophør på et tidspunkt, hvor mørket var faldet på, så da året var omme, sagde Jens farvel og tak. Når det først var efter et år, var årsagen, at man var fæstet for et år af gangen.

Kærvang, ejet af Jens Theodor Jensen-Sønderup

En god plads var hos den digtende bonde Niels Chresten Nielsen, (Kjæragermanden), hvis gård, "Kjæragergaard", lå på det flade land nord for Randers Fjord. Han var søn af tidligere finansudvalgsformand og landbrugsminister, Anders Nielsen, Tapdrup ved Viborg. Her tjente Jens fra 1. november 1923 til 1. november 1924.

Men først og sidst var der to pladser, der fik stor betydning for Jens. Begge ansættelsesforhold var i Knolde, det ene hos Jens Theodor

Jensen-Sønderup på Kærvang, det andet hos Niels Chr. Nielsen (Færk Niels Christian) på Knoldegården, og begge steder tjente han i to omgange: Hos Jens Theodor Jensen-Sønderup fra 1. november 1920 til, 1. november 1921, og senere fra, 1. maj 1926 til 1. juli 1927. Hos Niels Chr. Nielsen tjente han fra 1. november 1922 til 1. november 1923, og senere fra, 1. november 1924 til 1. april 1925.

Jens Theodor Jensen-Sønderup havde overtaget Kærvang efter sine forældre. Hans mor var datter af ovenfor nævnte Anders Nielsen, Tapdrup ved Viborg, og hans far var tidligere folketingsmand og minister, Jens Jensen-Sønderup.

Niels Chr. Nielsens forældre, Gertrud Kirstine og Niels Nielsen Færk kom fra Hjeds. De havde købt Knoldegården i 1861, og var dermed de første i slægten, der ejede den. I begyndelsen af året 1859, altså endnu inden de var flyttet fra Hjeds, hærgede en difteritisepidemi egnen, og inden for en periode på tre uger mistede de fire børn. Den ældste en dreng på 13 år – den yngste en pige på kun fem måneder. Vi ser her et glimt af den tids tilværelsesvilkår. Vilkår, som i vor del af verden vel stort set er glemt i dag. Gertrud Kirstine døde i 1885, og i 1887 overtog Niels Chr. Nielsen Knoldegården efter sin far. Caroline og Niels Chr. Nielsen blev gift i 1889.

Knoldegård 1904. Bagerst fra venstre: Pouline, Gertrud, Line, Niels Christian, Hans. Forrest fra venstre: Anna, Margrethe, Jenny. På vognen Niels

I Knolde mødte Jens Knudsen nogle mennesker og et miljø, som var påvirket af 1800-tallets vækkelser, og det faldt godt i tråd med hans egen holdning og indstilling til mange ting.

I begge hjem på Kærvang og på Knoldegården havde man tidligt i 1860'erne og 1870'erne tilsluttet sig det røre, der på denne egn var en forløber for den egentlige grundtvigske bevægelse, som senere manifesterede sig med dannelsen af foredragsforening og frimenighed og med bygning af forsamlingshus i Trængstrup, friskole i Knolde og frimenighedskirke i Trængstrup. Det var en brydningstid præget af stillingtagen og handling, men noget væsentligt skabes sjældent uden omkostninger. Da den grundtvigske bevægelse i Midthimmerland begyndte at få fodfæste, medførte det en vis splittelse lokalt. Som eksempel kan nævnes, at en far, som måske ikke helt forstod, hvad der rørte sig, advarede sine egne sønner mod at følge "Brams-Jenses" og "de Færk-Knejte" i "deres Lundbyrend.

Der blev her henvist til Jens Jensen-Sønderups hjem, "Brams-Jenses", og til min bedstefars Niels Chr. Nielsens hjem. Han må selv have været en af "de Færk-Knejte", og til den mødevirksomhed, som de og andre fra egnen deltog i på Lundby højskole. Højskolen lå cirka 10 kilometer øst for Løgstør og cirka 20 kilometer fra Sønderup. Det er værd at bemærke, når man betænker, at de almindeligvis tilbagelagde turen til fods. For en ordens skyld skal det dog tilføjes, at den omtalte far siden skiftede sindelag.

Som allerede antydet var de to familier i Knolde begge aktive medlemmer i den kreds, der tog initiativ til og fik skabt henholdsvis Sønderup Friskole i Knolde og Trængstrup Frimenighed med frimenighedskirken i Trængstrup. Både skole og kirke kom til at stå som centrale holdepunkter og samlingssteder for mange mennesker på denne egn. De er bemærkelsesværdige

Trængstrup Frimenighedskirke under opførelse 1920

udtryk for den folkelige optagethed af såvel åndelige som samfundsmæssige spørgsmål, der manifesterede sig i det midthimmerlandske område i sidste halvdel af 1800-tallet og i første halvdel af 1900-tallet. Der var i virkeligheden tale om et folkeligt engagement, i hvilket begreberne frihed og ansvar var noget afgørende. Afgørende, når det gjaldt spørgsmålet om gudsforhold og kirkeliv, og afgørende, når det gjaldt spørgsmålet om opdragelse og undervisning. I begge forhold fandt man det magtpåliggende, at man fik mulighed for selv at overtage og bære ansvaret frem for at overgive det til staten eller til eksperter og specialister af enhver slags.

Hos Jens Theodor Jensen-Sønderup kørte Jens i første omgang mælketur til Suldrup Mejeri, og i anden omgang var han fodermester. Jens Theodor Jensen-Sønderups forældre, Mariane og Jens Jensen-Sønderup, boede på det tidspunkt i København. Jens Jensen-Sønderup var medlem af Folketinget fra 1896 til 1910 og fra 1911 til 1920 og var i to perioder med korte mellemrum henholdsvis trafikminister fra 1908 til 1909 og indenrigsminister fra 1910 til 1913. Det hændte, de kom på ferie på Kærvang, og et år, medens Jens tjente der, strikkede Jens Theodor Jensen-Sønderups mor Mariane sokker til Jens til jul. Mariane stammede fra Knoldegården, og var altså søster til Niels Chr. Nielsen.

Hos Caroline og Niels Chr. på Knoldegården, hvor Jens var førstekarl, var han engang uheldig. Detaljerne husker vi ikke, måske skulle han vende vognen med hestene forspændt, hvor der var lidt plads, og Niels Chr. foreslog ham en fremgangsmåde. Jens mente noget andet, og fulgte sit eget hoved med det resultat, at stjærten ramte den nye møddingsmur, som slog en dyb revne. Den episode huskede Jens, og skrev sig siden bag øret, at det ofte kan være fornuftigt at lytte til et godt råd.

Da sønnen Gunnar kom hjem efter et højskoleophold på Vrå højskole, mente Jens, at pladsen som førstekarl tilkom Gunnar. Det havde Caroline og Niels Chr. ikke tænkt på, hvilket de gav udtryk for, men Jens fandt, at det var det bedste. Han søgte derfor og fik plads hos Rasmus S. Andersen på Lyngsøgaard ved Vegger fra 1. april 1925 til 1. november 1925.

Det var på de tider, han tog til bal i Suldrup. Engang, medens han tjente hos Jens Theodor Jensen-Sønderup, fandt en aften et opgør sted på Suldrup Kro. Forvalteren på Torstedlund og en del karle blandt andet derfra gjorde deres entre på kroen, og det gik hårdt for sig. Midt i det hele kom forvalteren Egsdahl og lagde sin hånd på Jens' skulder, mens han til sine slagsbrødre sagde: "Det er min bror, ham må I ikke røre". Og Jens slap uden skrammer. Selv mente han, det skyldtes, at hans søster Kristine på et tidspunkt havde været kæreste med Egsdahl.

En anden gang regnede det så vedholdende, at man fortsatte ballet til den lyse morgen. Jens dansede meget godt. I dag fortaber det sig, hvor han havde lært det. Men sidst på natten måtte Jens bryde op for at komme til Knolde og køre mælketur. Drivvåd kom han hjem blot for at skulle af sted igen. Her hjalp ingen kære mor.

Det år Jens var i Suldrup hos Mølgård, fik en nabokarl ham overtalt til at gå med på jagt. Længe efter dukkede en skrivelse med en stævning fra politiet op i Knolde, hvor Jens nu tjente. Af den fremgik, at han skulle møde i Nibe Ret. Ifølge stævningen blev han anklaget for

jagt uden jagttegn og våbenbesiddelse uden tilladelse. En dag, kort før han skulle møde i Nibe, havde de tærsket korn på Knoldegården, og da de stoppede for at påbegynde fodring og malkning, lagde Jens sin kniv i jakkelommen. Den havde han brugt til at skære bindegarnet, der var bundet om negene, over med. Da han kort efter tog jakken af og slog den hårdt mod sit lår for at slå støvet af den, borede knivsbladet sig dybt ind i låret. Det var ikke alvorligt, men såret var dog så dybt, at han ikke kunne cykle til Nibe for at give møde i retten til den tid, han var tilsagt. Jens lånte derfor telefonen på Knoldegården, ringede til Nibe, og en samtale med dommeren mundede, så vidt vi husker, ud i en påtale eller advarsel. Afslutningsvis spurgte Jens om, hvem der havde angivet ham. Dommeren svarede med følgende spørgsmål: "Hvorfor det, vil De hævne Dem"? Hertil svarede Jens stilfærdigt: "Nej – nej". Et klart svar fik han aldrig, men selv var han ikke meget i tvivl om, at det var Mølgård, der havde angivet ham.

Helt i tråd med tiden og de ting han mødte i Knolde, tog han fra 3. november1925 til 31. marts 1926 som elev på Ry Højskole ved Silkeborg. Her var på det tidspunkt Rasmus Bording forstander og blandt andre Johannes Therkelsen lærer. Jens satte pris på dem begge, og nævnte fra tid til anden deres navne. I det hele taget blev tiden som højskoleelev en oplevelse, han bar med sig, og som var med til at forme ham. Efter opholdet havde en del fra hans årgang en vandrebog, som i mange år cirkulerede rundt blandt dem, og hvori de fortalte om løst og fast.

August måned i 1926 tilbragte han på et "Rygbehandlingscenter" i Hald ved Viborg. Som dreng hos Kræmer Kresten var vægten af et læs kartofler, de forsøgte at vælte ned i en kule, faldet tilbage på hans ryg, da Kresten opgav forsøget og flyttede sig uden at varsko drengen. Det gav et knæk i ryggen, og han mente, det var årsagen til, at han senere kom til at døje med rygproblemer. I Hald var der specialister på området, og deres behandling hjalp, så han ikke senere havde problemer med ryggen.

Familien Nielsen, Knoldegård.
B.f.v.: Niels Chr., Gunnar, Hans, Per (Plejesøn), Margrethe.
M.f.v.: Jenny, Caroline m. Ingeborg, Gertrud.
F.f.v.: Nicolaj, Anna.

På Knoldegården skulle datteren, Jenny Margrethe Nielsen (født 21. januar 1902), komme hjem fra Sjælland, hvor hun havde haft plads i Stenløse. Hun kom, og Jens beskrev det med få ord, men det var også nok. Så var der noget med bal i Sønderup og en forlænget tur hjem. Og hvorom alting er: Den 21. juli 1927, blev de gift. Først viet hos sognefogeden, senere velsignet i Trængstrup Frimenighedskirke. Her hørte Jennys familie, som tidligere nævnt, til.

Syv år tidligere i dagene før kirken skulle indvies, 28. november 1920, havde Jens gået og hjulpet til med arbejdet med at anlægge kirkegården og gøre området ved kirken i stand. Han tjente på det tidspunkt på Kærvang.

Hvordan det siden gik for Jenny og Jens kan læses i den følgende artikel.